

l'intel·ligent protagonista del film WONDER BAR, que veurem demà al Teatre Principal.

Havem vist...

... Al Cinema IDEAL PARK, «Noches en los bosques de Viena». El film en sí pesat i tractat amb aquell excés de teatrelisme, el feia dolent. La interpretació a càrrec de Magda Schneider no ens recordà pas «Liebeleï». «Las cuatro hermanitas», és una pel·lícula de gran vàlua, en la que hi sobressurt la personalitat que s'hi crea Catherine Hepburn. Ella és la veritable sacerdotessa que manté el foc de l'espectacularitat, cosa difícil en un film de llarg metratge com «Las cuatro hermanitas». En l'elenc hi figuren també Jean Parker, Frances Dee, Joan Bennet i Paul Lukas.

... al TEATRE PRINCIPAL, «Anny-Anny». Anny Ondra porta el pes del film i amb el seu talent artístic i les seves dots de dansarina excèntrica obté un resultat positiu. «La Herencia», és una història densa d'un contingut dramàtic. El director ha sabut comparar-hi la tranquil·litat de principis de segle i el dinamisme actual. La fluita d'una dona que quan es pensa tranquil·la, veu ressorgir el seu passat en la figura de la seva filla. Kay Francis, ens ha donat una excel·lent interpretació en el rol de «Peggy».

EL RAVAL

Els americans, que no tenen gairebé història, s'aferren desesperadament als dos esdeveniments màxims de llur passat: La creació i desenvolupament de Nova York i la colonització de Califòrnia. El cinema ens dona constantment proves de la popularitat permanent d'aquests dos fets i de la predilecció que per ells senten els americans. El film d'ara—EL RAVAL— té per fons el barri novayorkí de Bowery en els temps que la gran metròpoli no era res més que una ciutat en creixença. Figures i escenes populars, tipus romàntics, cançons del vell temps, tot serveix de fons a una història pintoresca i sentimental que interpreten Wallace Beery i el petit Jackie Cooper. El film, a més de la presentació realment magnífica, té uns valors d'interpretació remarcables. Car a més d'aquests artistes esmentats hi intervenen George Raft i Fay Wray. La realització del film és francament notable, puix té la tècnica d'una pel·lícula a gran estil.

P
A
G
I
N
A

C
I
N
E
M
A

Arran de Noches moscovitas

En tot film existeix una base fonamental que, dintre el terreny de la lògica, permet establir pronòstics i deixar saturades les nostres esperances. És evident que el nom d'un prestigi en la direcció del film, agafat de la mà d'una obra de relleu interessant i comptant amb una col·laboració de primer ordre, deu inspirar-nos les majors confiançaes, donant-nos peu per esperar una pel·lícula d'elevada categoria. Aquest cas es dona en «Noches moscovitas». Suggestiu i evocador títol que amaga el no menys deliciós d'una famosa obra del cèlebre novel·lista Pierre Benoit de l'Acadèmia Francesca. Aquest ha portat l'acció de la seva novel·la al formós marc de Moscou i ha introduït algunes modificacions que l'adapten encara amb més perfecció a l'essència cinematogràfica. Alexis Granowsky, doncs, l'intel·ligent director, en el que es reuneixen l'esperit artístic natural de l'ànima russa i el profund coneixement de la tècnica del cinema, ha tingut al seu alcanç per la seva realització una obra interessant, popular, ferma de caràcter, dinàmica, ràpida d'acció i emotiva. Granowsky, doncs, ha tingut una base sòlida del seu film. En primer, Granowsky s'assegurà la col·laboració de la formidable orquestra tzigana d'Alfred Rode, que coneguerem en «Danubio

azul». Després d'aquesta valuosa adquisició, la sort no deixà a Granowski i obtingué a Annabella pel rol femení, secundada per l'incomparable actor de caràcter Harry Baur, i el galan Pierre Richard acompanyats de la famosa Spinelli acabaren de formar el repart de la pel·lícula «Noches moscovitas».

El gran actor Warren William, en una escena del film CLEOPATRA